

KAPITOLA 1

První míč a první oťukávání

ČLENOVÉ RODINY MESSIŮ seděli u starého kuchyňského stolu v rodném Rosariu a vedli vzrušenou debatu. Celia prostřela jejich sváteční látkový ubrus. Uprostřed stál velký domácí dort se čtyřmi svíčkami. Lionel Messi právě slavil čtvrté narozeniny, jenže ho nebylo nikde vidět. Když na jeho počest zpívali narozeninovou píseň, styděl se a stál schovaný za Matiasem a Rodrigem, svými staršími bratry. Leovi se všechna ta pozornost věnovaná jeho osobě nelíbila, ale věděl, že pokud se brzy neukáže, nedostane dort ani dárky. Když nastal čas sfouknout svíčky, podíval se Rodrigo dolů na své-

ho malého bratříčka a usmál se na něj. Potom ukázal dopředu. „No tak, Leo, něco si přeješ,“ řekl.

Leo začal mluvit, ale Matias mu zakryl pusou. „Ne nahlas, nebo se ti to nesplní.“ Leo zvedl pohled ke svému staršímu bratrovi a přikývl, pak pevně zavřel oči a neslyšně vyslovil přání. Hýbal přitom rty a Jorge se u toho usmíval.

Tehdy vstoupila babička Celia. Když Leo domluvil, otevřel oči a celý se rozzářil, protože ji uviděl. Za zády schovávala jeho dárek. Nejprve před sebe dala jednu ruku, ale ta byla prázdná. Pak druhou a Leo okamžitě poznal, co drží. „Tohle sis přál, Leo?“ zeptala se ho.

„Ano!“ vykřikl nadšeně, když mu babička Celia hodila úplně nový fotbalový míč. Jak to mohla vědět? Byl dokonalý – velikost 5 a měl modré pětiúhelníky. *Klasický* míč. Modrá byla Leova oblíbená barva, všichni v rodině to věděli. Sevřel míč pod paží a vyrazil ke dveřím, aby si s ním zakopal na ulici, ale Matias ho chytil za límec a přitáhl ho zpátky. „Počkat, tygře! Hrát si můžeš později. Teď si dáme dort.“

Leo se na velkého bráchu podíval, přikývl a všichni kolem se zasmáli. Taky se zasmál a pak

už máma spokojeně krájela dort na velké čtverce a první podala Leovi. „Pro malého oslavence,“ řekla. Leo si ho vzal a hladově se do něj pustil. Byl sladký a s vanilkou, přesně jak to měl rád.

Později se Matias a Rodrigo vydali ven, aby si zahráli s bratranci. Leo zůstal doma. Spěchal do ložnice a schovaný za roletou vykukoval na ulici, kde bratři s bratranci hráli pouliční fotbal, při kterém si kapitáni vybírali hráče do týmu. *Potrero*, což je argentinský výraz pro ulici, byla horká a prašná. Leo kluky pozorně sledoval, ale příliš se styděl jít mezi ně. Byl mnohem menší než oni a bylo mu jasné, že dokud se jim nebude plést pod nohy, nemůžou ho zašlápnout.

„Jdi za nimi, Leo,“ ozval se hlas ode dveří. Leo, který si mezitím lehl na postel, se bleskově otočil na záda. Do malého pokoje vstoupila babička Celia.

„Jdi ven na *potrero* a zahraj si s ostatními chlapci, Leo,“ nabádala ho babička. „Nelež tady v pokoji. Potřebuješ slunce. Pomůže ti vyrůst.“ S těmi slovy ho vzala za zápěstí a vytáhla jej na nohy. „Pojď. Ukaž bratrancům, zač je toho loket. Ukaž, že jsi lepší než ti amatéři,“ povzbuzovala ho.

„A ty budeš můj trenér!“ nadchl se Leo.

Babička Celia se uchichtla, Leo popadl svůj nový modrý balon, políbil ji na tvář a vyběhl ven. Osamocená Celia si pak v pokoji prohlížela stěny, kam sama pomohla Leovi pověsit fotografie velkého argentinského fotbalového hrdiny Maradony, jednoho z nejlepších hráčů všech dob. V rodině i v celé Argentině byl Maradona králem.

Leo se zády tiskl ke zdi domu pár metrů od ulice, schovával se a sledoval své bratry a bratrance, jak po ní běhají, halekají a přitom zvedají tolik prachu, že stěží vidí na míč. „Jsou tak velcí,“ pomyslel si nahlas. A já tak malý. Nedokázal se přimět vystoupit ze stínu a nechat se spatřit. Stejně by si ho do týmu nikdo nevybral. Ještě chvíli se díval a pak vyrazil zpátky domů.

Jenže vstoupil přímo do cesty Cintii, dívce ze sousedství. Ti dva byli prakticky jako dvojčata – jejich matky je porodily ve stejný rok, měsíc a téměř i den. Odjakživa byli nejlepšími kamarády. „Všechno nejlepší, Leo. Proč se schováváš?“ ptala se mimochodem.

„Já se neschovávám,“ bránil se rychle.

„Tak co děláš tady? Hraje se tamhle,“ ukázala.

„Co se tam hraje?“ dělal hloupého.

Cintiin pohled klesl k modrému míči v Leových rukách. „Ta hra, kterou tví bratrance vždycky hrají na ulici. To je nový míč?“

Ona mi snad vidí přímo do hlavy, napadlo Lea. Ovšem že se schovával. Báł se hrát s velkými kluky. Ale jí to vykládat nebude.

Sebrala mu balon z rukou a začala si ho prohlížet. „Je pěkný,“ řekla pak a podala mu ho zpátky. „Možná bys s ním mohl cvičit.“ Potom se otočila a odešla. Leo se za ní chvíli díval a pak sklopil oči k novému míči.

Celia, jeho matka, mezitím v malé kuchyni připravovala u příležitosti Leových narozenin jeho oblíbené jídlo. Byl to jejich tradiční pokrm předávaný prostřednictvím italské větve rodiny. Její větve. Rodu Cuccittiniů. Jednalo se o chutné hovězí podávané se šunkou, mozzarellou a omáčkou marinara. Celia zvedla těžkou pánev nad plotnu, aby v ní prohodila kousky hovězího a vaječné nudle s omáčkou, a když ji postavila zpátky, ozvalo se BUM. Na okamžik se zarazila. Co to bylo za zvuk? BUM. A znovu. BUM. Stáhla plamen plynového hořáku na minimum a vy-

dala se k oknu, aby se podívala, co způsobuje ty dunivé zvuky.

BUM. Pod kuchyňským oknem byl Leo a kopal si s novým modrým míčem o zeď domu. BUM. Levá noha, BUM. Pravá noha, BUM. Když mu míč odskočil, zpracoval si ho stehnem a bez váhání ho vrátil zpátky na zem, odkud znovu vystřelil proti zdi. BUM.

Ten hluk přivolal do kuchyně i babičku Celiu. BUM. Tázavě pohlédla na svou dceru a ta jí naznačila, aby se šla podívat z okna.

BUM. Míč se odrazil od zdi, dopadl Leovi na prsa, potom k jeho nohám, kde si ho klučina šikovně ťuknul z pravačky na levačku a – BUM.

Babička Celia se obrátila k dceři. „Bojí se hrát s velkými kluky,“ zašeptala. „Myslí si, že je moc malý a že není dost dobrý. Ale já si myslím, že je na hru s nimi dobrý až moc. Koukej, jak ten míč ovládá!“

Leova máma se podívala zpátky. BUM.

„On ten míč miluje. Věděla jsem to,“ pronesla babička s širokým úsměvem.

BUM.